

«Σκύβω με πολύ πόνο και πλένω με πολύ πόνο, σκουπίζω το πάτωμα με νερό αναμιγμένο με τα δάκρυά μου, για να καθαρίσει ο Θεός τις καρδιές των ανθρώπων».

ΣΤΑΡΕΤΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΣΚΥΒΩ ΜΕ ΠΟΛΥ ΠΟΝΟ ΚΑΙ ΠΛΕΝΩ ΜΕ ΠΟΛΥ ΠΟΝΟ ΣΚΟΥΠΙΖΩ ΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΜΕ ΝΕΡΟ ΑΝΑΜΙΓΜΕΝΟ ΜΕ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΗ Ο ΘΕΟΣ ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Κάποτε-κάποτε, ο Στάρετς σηκωνόταν την νύκτα και με νερό από την βρύση γέμιζε άδεια μπουκάλια. Ύστερα, σιγά-σιγά σαν ένα ποντίκι, για να μη τον ακούει ή τον δει κανείς, άρχιζε να πλένει τον πάτωμα τού κελιού του, μόλις έφευγαν όλοι οι επισκέπτες. Τον πρωί ή Γρουσάτκα φθάνοντας στο κελί του έπεφτε επάνω του: «Τί είναι αυτό; Άρρωστος είσαι, αλλά φαίνεται ότι πέρασες όλη την νύκτα πλένοντας τον πάτωμα. Εγώ θα μπορούσα να τον πλύνω πολύ καλύτερα από σένα μέσα σ' ένα τέταρτο».

Ο Στάρετς κοίταζε λυπημένος την υπηρέτρια του και έλεγε με ταπείνωση: «Δεν θα μπορούσες να πλύνεις τον πάτωμα, όπως τον πλένω εγώ. Βλέπεις, εγώ ξέρω ποιός έρχεται να με δει και καμιά φορά διαβάζω μian ανάγνωση γι' αυτούς στις προσευχές μου και προσεύχομαι βαθιά, πολύ βαθιά γι' άλλους. Καθαρίζοντας τον πάτωμα από τον ρύπο, παρακαλώ τον Κύριο να καθαρίσει τις ψυχές τους από τον ρύπο με τον ίδιο τρόπο, ώστε ο Χριστός να αναστηθεί μέσα σ' αυτούς και ο ναός της ψυχής τους να λάμψη με όλες τις αρετές περισσότερο ακόμα και από τον ήλιο. Δεν είναι εύκολο για μένα να πλένω τον πάτωμα- σκύβω με πολύ πόνο και πλένω με πόνο. Αλλά' ας μη φοβάται κανείς τις δυσκολίες, προκειμένου να εξαφάνιση από τις καρδιές των άλλων κάθε τι πού δεν είναι εύαρεστο στον Θεό. Ακόμα κλαίω προσευχόμενος για τις ψυχές αυτές και σκουπίζω τον πάτωμα με νερό αναμιγμένο με τα δάκρυά μου... Εάν δώ ότι καμιά φορά τέτοια προσευχή χρειάζεται γι' αυτούς, γιατί τα βάζεις μαζί μου; Κλαίω όμως και για τις δικές μου αμαρτίες και ετοιμάζομαι να περάσω κι εγώ στην αιωνιότητα».

Πόσο αγαπούσε ό Στάρετς την φύση! Την αγαπούσε με τρεις διαφορετικούς τρόπους: όπως την αγαπούσαν τα παιδιά, οι άγγελοι και οι σοφοί.

Υπονόμευσαν όμως οι οδυνηρές δοκιμασίες του Στάρετς την ήδη ασθενική υγεία του. Αναγκάστηκε να πάει στην ύπαιθρο και από καιρό σε καιρό τον επισκεπτόμασταν εκεί.

Πόσο αγαπούσε ό Στάρετς την φύση! Την αγαπούσε με τρεις διαφορετικούς τρόπους: όπως την αγαπούσαν τα παιδιά, οι άγγελοι και οι σοφοί. Όταν περπατούσε μέσα στο δάσος μαζί μας, αισθανόμασταν την δύναμη των προσευχών του- ξεχνούσαμε κάθε τι τον γήινο. Ήταν σαν να υπήρχαν ολόγυρα μας τα τάγματα των αγγέλων. Ό Στάρετς μιλούσε πολύ λίγο, όταν βρισκόταν μέσα στη φύση, άλλ' όταν έλεγε κάτι, τον έλεγε με τέτοια παιδική χαρά και απλότητα, λες και τα χρόνια του είχαν εξαφανισθεί.

Μια φορά, εκεί πού περπατούσαμε στο δάσος, ό Στάρετς είπε: «Καλό θα ήταν, εάν βρίσκαμε μερικά άσπρα μανιτάρια, μα σήμερα για κάποιο ασφαλώς λόγο δεν έχει ούτε ένα. Θα παρακαλέσω τον Κύριο να μάς στείλει αμέσως δώδεκα μανιτάρια, κατά τον αριθμό των Αποστόλων, με τον μεγαλύτερο και πιο ωραίο άσπρο

μανιτάρι όρθιο στη μέση, ώστε να μας θυμίσει έτσι τον Σωτήρα με τούς Αποστόλους του».

Περπατούσαμε-περπατούσαμε, αλλά πουθενά ακόμη δεν βρίσκαμε μανιτάρια. Τον πρόσωπο του Στάρετς έλαμπε και προσευχόταν συνεχώς. Μετά από μισή ώρα, προς έκπληξή μας, πέσαμε επάνω σε μια ομάδα, καταπληκτικά όμορφη, από άσπρα μανιτάρια. Στην μέση στεκόταν ένα μεγάλο άσπρο μανιτάρι ασυνήθιστου μεγέθους και ομορφιάς και γύρω του ήταν δώδεκα άσπρα, πιο μικρά μανιτάρια, επίσης όμως γερά και νόστιμα. Ό Στάρετς τα κοίταξε, χαμογέλασε και είπε: «Συγχώρεσε μας, Κύριε, διότι κάναμε αυτήν την παράκλησή μας σαν παιδιά, αλλά Εσύ σαν πολυεύσπλαχνος μας έδωσες ακόμα και μ' αυτά παρηγοριά».

Η φύση για τον Στάρετς ήταν ένα βιβλίο των θείων αποκαλύψεων του Θεού. Όταν κοιτούσε τον ουρανό ή ένα λουλούδι, σαν ένας σοφός μάς απεκάλυπτε τον μυστήριο της αγάπης τής Αγίας Τριάδος προς εμάς τούς αμαρτωλούς.

Δεν μπορεί όμως κανείς να γράψει τον κάθε τι για τον Στάρετς. Μάς έδωσε τόσα πολλά με την ζωή του, με τις νοουθεσίες και την προσευχή του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΑΡΕΤΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΜΥΛΙΑ.

Πηγή: <http://apantaortodoxias.blogspot.com/>